

Sygn. akt *XVII AmE 37/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 8 lutego 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **A. F.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania A. F. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 25 listopada 2019 r. Nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie 2 w ten sposób, że wymierzoną karę pieniężną obniża z kwoty 40.600 (czterdziestu tysięcy sześćset) złotych do kwoty 2.030 (dwa tysiące trzydzieści) złotych;
2. Zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie 4 w ten sposób, że w miejsce „za działania opisane w pkt 1” wpisuje „za działania opisane w pkt 3” oraz obniża wymierzoną karę z kwoty 16.000 (szesnaście tysięcy) złotych do kwoty 800 (osiemset) złotych;
3. Oddala odwołanie w pozostałej części;
4. Znosi pomiędzy stronami koszty procesu.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 37/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2019 r. wydaną w sprawie Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3, ust. 6 i ust. 6a oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r., poz. 755 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był Pan A. F. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa - (...) z siedzibą w miejscowości W., zwany w dalszej części decyzji „Przedsiębiorcą”, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że

1. Przedsiębiorca oferował do sprzedaży w okresie od dnia 4 do dnia 11 lutego 2019 r. wprowadzonej przez siebie stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)-(…) T., olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.1. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 19 lutego 2015 r. nr (...) ze zm., co ustalono w wyniku kontroli przeprowadzonej przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. w ww. stacji paliw Przedsiębiorcy w dniu 7 lutego 2019 r.

2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w kwocie

40 600,00 zł .

3. Przedsiębiorca oferował do sprzedaży w okresie od dnia 12 do dnia 19 lutego 2019 r. wprowadzonej przez siebie stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)-(…) T., olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1680). tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.1. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 19 lutego 2015 r. nr (...) ze zm., co ustalono w wyniku kontroli przeprowadzonej przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. w ww. stacji paliw Przedsiębiorcy w dniu 19 lutego 2019 r.

4. Za działanie określone w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w kwocie

16 000,00 zł .

(decyzja k. 6-16)

Powód A. F. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6 PE poprzez błędną ocenę stopnia szkodliwości i stopnia zawinienia powoda, co przełożyło się na wysokość kary, oparcie decyzji w zakresie % wymiaru kary na przesłankach dorozumianych, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności dotyczących sytuacji finansowej powoda, art. 56 ust. 6a PE poprzez zaniechanie odstąpienia od wymierzenia kary.

Zarzucając powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji i zmiarkowanie kary.

(odwołanie k.13-16)

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu.

(odpowiedź na odwołanie k. 49-52)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z 19 lutego 2015 r. nr (...) ze zm., na okres od 19 lutego 2015 r. do 31 grudnia 2030 r. Przedsiębiorca w ramach wykonywania działalności koncesjonowanej eksploatował stację paliw zlokalizowaną pod adresem: ul. (...), (...)-(…) T., w której sprzedawał m.in. olej napędowy.

Zgodnie z pkt 2.2.3. wyżej wymienionej koncesji Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

(decyzje k. 35-41 akt adm.)

W dniu 7 lutego 2019 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili w ww. stacji paliw kontrolę jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży. W trakcie tej kontroli inspektorzy pobrali próbki oleju napędowego (podstawową oraz kontrolną) z partii 5300 litrów znajdującej się w zbiornikach eksploatowanych na tej stacji. Wynik badania laboratoryjnego pobranej próbki wykazał, że zbadane paliwo spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną zawartość siarki. Wynik badania próbki wyniósł: **43,3 mg/kg, przy normie <10,0 mg/kg** (tolerancja wynikająca z metody badawczej przyjętej przez akredytowane laboratorium: +1,3 mg/kg).

(protokół kontroli k. 3-4, protokół z badań k. 9-10 akt adm.)

W dniu 19 lutego 2019 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili kolejną kontrolę na tej stacji paliw podczas której zapoznali Przedsiębiorcę z wynikami badań laboratoryjnych próbki oleju napędowego pobranej w dniu 7 lutego 2019 r. Przedsiębiorcę pouczono o możliwości przeprowadzenia badania próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej w dniu 7 lutego 2019 r. Podczas tej kontroli w związku z tzw. dolewką, która miała miejsce w dniu 12 lutego 2019 r. oraz 13 lutego 2019 r. dokonano ponownego pobrania próbki i próbki kontrolnej oleju napędowego. Pobrane próbki pochodziły z partii w ilości 501 litrów ze zbiornika paliw eksploatowanego przez Przedsiębiorcę. Olej napędowy pozostały w zbiorniku (w ilości 489 litrów) został zabezpieczony plombami.

Wynik badania laboratoryjnego pobranej próbki wykazał, że pobrany olej napędowy nie spełniał warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną zawartość siarki. Wynik badania próbki wyniósł: **15,8 mg/kg, przy dopuszczalnym poziomie <10,0 mg/kg** (tolerancja wynikająca z metody badawczej przyjętej przez akredytowane laboratorium: +1,3 mg/kg).

(protokół kontroli k. 10-11, protokół z badań k. 18-19 akt adm.)

Powód nie kwestionował wyników obu kontroli i nie domagał się zbadania próbek kontrolnych.

(fakt niesporny)

W związku ze stwierdzeniem nieodpowiedniej jakości próbek oleju napędowego pobranego w trakcie kontroli w dniach 7 i 19 lutego 2019 r., w dniu 26 lutego 2019 r. inspektorzy Inspekcji Handlowej wydali Decyzję nr (...) zarządzającą wycofanie z obrotu oleju napędowego w ilości 489 litrów niespełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną zawartość siarki. Przedsiębiorca dokonał utylizacji powyższej partii paliwa.

(protokół k. 28, postanowienie k. 29 akt adm.)

Pismem z 10 lipca 2019 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w trakcie kontroli przeprowadzonych w dniach 7 i 19 lutego 2019 r. przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B., w stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)-(...) T., eksploatowanej przez Przedsiębiorcę, stwierdzono oferowanie do sprzedaży oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

(pismo k. 1-2 akt adm.)

W związku z powyższym, pismem z dnia 9 sierpnia 2019 r. Prezes URE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z powodu oferowania przez niego do sprzedaży paliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych przewidzianych prawem, tj. naruszenia warunku

zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z 19 lutego 2015 r. nr (...) ze zm. i wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia.

(zawiadomienie k. 43-44 akt adm.)

Powód wskazał w swoich wyjaśnieniach, że za jakość paliwa mogą być odpowiedzialni dostawcy, u których się zaopatruje.

(pismo k. 46 akt adm.)

Przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2018 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...). Dochód z działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi wyniósł (...)zł. Przychody powoda w 2018 r. z całej działalności gospodarczej wyniosły (...) zł. Dochód z całej działalności gospodarczej Przedsiębiorcy w 2018 r. wyniósł (...) zł.

(oświadczenie k. 84, deklaracje podatkowe k. 49-52 akt adm.)

Powód w roku 2021, ani obecnie nie prowadzi działalności związanej ze sprzedażą paliw. Prowadzi firmę transportową, która w roku 2021 przyniosła mu stratę. Pobiera świadczenie z ZUS w wysokości 2.051,11 zł. Leczy się z powodu dolegliwości kardiologicznych. Jego schorzenie wymaga kolejnych zabiegów kardiologicznych.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 77, potwierdzenie wykonania operacji k. 76, zeznanie świadków P. F. k. 113, J. L. k. 115)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania oraz zeznań świadków, które uzupełniały złożone w toku postępowania sądowego dokumenty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne w zakresie wysokości wymierzonych powodowi kar pieniężnych. W pozostałych zakresie podlegało ono oddaleniu.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 PE, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, prezentowanym także przez Sąd orzekający w niniejszym składzie, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4.11.2010 r., sygn. akt III SK 21/10, System Informacji Prawnej LEX nr 737390 oraz z 1.06.2010 r., sygn. akt III SK 5/10, System Informacji Prawnej LEX nr 622205). Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawnionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy PE stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji. Stopień zawnienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji uwzględnia się natomiast, w myśl art. 56 ust. 6 PE, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgodnie z warunkiem 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami. Treść powołanego

warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa wymogi, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane do obrotu przez powoda. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, które nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa. W datach przeprowadzania kontroli na stacji paliw powoda obowiązywało Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (tekst jednolity z 2015 r. poz. 1680)

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego w sposób jednoznaczny i niewątpliwy wynika, że w przypadkach opisanych w zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia przywołanego warunku 2.2.1. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wyniki badań laboratoryjnych próbek paliwa, pobranych na stacji paliw eksploatowanej przez powoda w ramach kontroli przeprowadzonych 7 i 19 lutego 2019 r. jednoznacznie wskazują na to, że olej napędowy, wprowadzony przez przedsiębiorcę do obrotu, nie spełniał wymogów jakościowych określonych w rozporządzeniu w zakresie wskazanym wyżej opisanym w sprawozdaniach z badań paliwa. Powód podpisał protokoły kontroli bez zastrzeżeń. Brak jest podstaw do kwestionowania wyników przeprowadzonych dwukrotnie kontroli. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzucanego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Z uwagi na powyższe istniały podstawy do wymierzenia przedsiębiorcy kar pieniężnych w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 PE.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 PE, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary, zawartą w art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Z kolei art. 56 ust. 6a PE daje Prezesowi Urzędu możliwość odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Sąd Okręgowy podziela ocenę Prezesa URE, co do zasadności orzeczenia przedmiotowych kary, ale nie co do ich wysokości.

W ocenie Sądu, w analizowanym przypadku Prezes URE trafnie przyjął, że stopnia szkodliwości czynów zarzucanych przedsiębiorcy nie można uznać go za znikomy, co uzasadniałoby skorzystanie przez organ z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Należy podkreślić, że od koncesjonariusza wymaga się, aby przy wykonywaniu działalności regulowanej dokładał staranności, jaka winna cechować profesjonalnego uczestnika rynku. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód wprowadzał do obrotu olej napędowy, który nie spełniał norm przewidzianych przez przepisy prawa. Ustawodawca wprowadzając normy jakościowe dla paliwa ma na celu zapewnienie odbiorcom paliwa najwyższej jakości i ochronę środowiska naturalnego przed wpływem szkodliwych czynników, dlatego nie można uznać, że stopień szkodliwości czynu był znikomy. Konsument nie miał możliwości sprawdzenia jakości nabywanego paliwa i ma prawo oczekiwać, że sprzedawca prowadzący koncesjonowaną działalność gospodarczą sprzedaje paliwo o jakości zgodnej z przepisami prawa.

W związku z tym brak jest podstaw do zastosowania art. 56 ust. 6a PE wobec niespełnienia jednej z przesłanek, które muszą być spełnione łącznie. Wskazać też należy, że decyzja Prezesa URE w tym zakresie ma charakter uznaniowy.

Prezes URE trafnie przyjął, że wprowadzenie do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z określonymi prawem normami cechowało się znaczącym stopniem szkodliwości i zawinienia, bowiem Przedsiębiorca przez ponad 2 tygodnie prowadził sprzedaż ww. oleju napędowego, w znacznym stopniu niespełniającego norm jakościowych przepisanych prawem (przekroczenie parametru dopuszczalnej zawartości siarki o ponad 283 % w przypadku próbki podstawowej

pobranej podczas pierwszej kontroli w dniu 7 lutego 2019 r. oraz o ponad 39% w przypadku próbki podstawowej pobranej podczas drugiej kontroli w dniu 19 lutego 2019 r.). Rację ma pozwany wskazując na to, że normy dotyczące parametrów jakościowych paliw ciekłych wyznaczone zostały między innymi w celu zapewnienia użytkownikom pojazdów dostępu do paliw o prawidłowej jakości. Konsument nie ma bowiem żadnej możliwości weryfikacji jakości paliwa kupowanego na stacji paliw i działa w zaufaniu do tego, że działalność koncesjonowana prowadzona jest zgodnie z przepisami prawa.

Oceniając stopień zawinienia powoda wskazać należy, to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. W koncesjonowaniu działalności należy upatrywać celu, jakim jest stworzenie takiego systemu dystrybucji paliw, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości paliwa. Przedsiębiorca nie wykazał się dostateczną dbałością o realizację ciężących na nim obowiązków. Nabywanie paliwa u renomowanych dostawców i fakt dysponowania świadectwami jakości paliwa nie jest dowodem należytej jakości paliwa dostarczonego konsumentowi na stacji paliw. Niektóre parametry jakościowe paliw mogą ulegać zmianie na skutek warunków na stacji paliw, zależą od czystości i szczelności zbiorników. Powód nie wykazał, żeby kiedykolwiek na własną rękę sprawdzał dostarczone mu paliwo, nie wykazał też, kiedy dokonywał czyszczenia zbiorników na prowadzonej przez siebie stacji paliw. Zeznania P. F., który podał, że zbiorniki czyszczone były raz w roku są w tym zakresie nieoparte stosowną dokumentacją, która w sposób oczywisty powinna być przedstawiona w toku postępowania, o ile powód by nią dysponował, bowiem czynności takie dokonywane są jedynie przez wyspecjalizowane firmy, które dokumenty takie wystawiają.

Oceniając dotychczasową działalność powoda należy jednak uwzględnić dotychczasową niekaralność powoda i potraktować ją jako okoliczność łagodzącą, mającą w realny sposób wpływ na miarkowanie kary, czego pozwany nie uczynił wskazując jedynie, że taką okoliczność dostrzegł. Wysokość orzeczonej kary w żadnej mierze nie wskazuje na to, że kara została obniżona z uwagi na tę przesłankę.

Co do możliwości finansowych powoda wskazać należy, że za pierwszy czyn nałożono na powoda karę w wysokości(...) % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją w roku 2018, co dało kwotę 40.600 zł, a za drugi czyn karę w wysokości (...) % tego przychodu co dało kwotę 16.000 zł, co łącznie stanowiło (...) % jego przychodów z działalności koncesjonowanej w roku 2018. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzone kary są zbyt wygórowane zarówno w odniesieniu do sytuacji finansowej powoda z daty wydawania decyzji, jak i znacząco pogorszonej sytuacji materialnej z daty wyrokowania. Wprawdzie maksymalny wymiar kary mógł wynieść (...) zł, ale nie można abstrahować od tego, że chociaż to przychód stanowi podstawę wymierzenia kary pieniężnej, zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. to całkowicie eliminujące przedsiębiorcę z rynku jest wymierzenie kar na łącznym poziomie prawie czterokrotnej wysokości dochodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej, a także przekraczającej dwukrotnie jego dochody z całej działalności gospodarczej. W ocenie Sądu kary w wysokości dziesięciokrotnie mniejszej (czyli 4.060 zł i 1.600 zł) zarówno spełniałyby swoje cele, jak i byłyby adekwatne do okoliczności tej sprawy i możliwości finansowych przedsiębiorcy na datę wydawania decyzji. Ponadto Sąd wziął pod uwagę sytuację materialną i zdrowotną powoda aktualną na datę orzekania. Powód obecnie nie prowadzi działalności związanej ze sprzedażą paliw. Prowadzi działalność transportową, która jest niedochodowa. Pozwany temu nie zaprzeczył. Ponadto cierpi na poważne schorzenia kardiologiczne, które wymagają dalszych zabiegów kardiologicznych. Otrzymuje on obecnie świadczenie z ZUS w kwocie 2051,11 zł. W tej sytuacji uzasadnione jest obniżenie kary w wysokości określonej powyżej o połowę, czyli do kwot 2.030 zł i 800 zł. W ocenie Sądu w okolicznościach tej sprawy kara ta w zupełności spełni cele przewidziane w ustawie.

Sąd również zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie 4 wobec omyłkowego wpisania, że wymierzona kara odnosi się do działania określonego w punkcie 1 decyzji zamiast w punkcie 3.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w jej punkcie 2 i 4 w sposób wskazany w wyroku.

Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając aktualną trudną sytuację materialną i zdrowotną powoda wynikającą z przesłuchania świadków i wskazanych powyżej dokumentów.

SSO Ewa Malinowska